Kerényi Tamás

Szentjánosbogár

Mihályt lelkiismeretes, de jelentéktelen hivatalnoknak ismerték munkahelyén. Könyvelőként dolgozott a város jó nevű cégénél, ahol nem sejtette róla senki, milyen titkot őriz. Szobája magányában megszállottan dolgozott tervén, biztos volt benne, az élet előbb utóbb igazságot szolgáltat neki. Akkor végre mindenki megtudja, ki ő valójában.

Frissen vasalt öltönyében minden reggel időben megérkezett az irodaházba, aktatáskáját maga mellé helyezve csendesen leült íróasztalához. Pontos, felelősségteljes munkát végzett főnökei nagyfokú megelégedésére. Halk szavú, magának való ember hírében állt. Sosem szólt hozzá a focimeccsek eredményeihez, nem érdekelték az autók, sem az aktuális tévésorozatok, sőt nőügyeiről, ha voltak is egyáltalán, nem beszélt. Emiatt kihagyták a szokásos hétvégi sörözésekből, nem hívták bográcsozni, és sokszor lett áldozata a munkahelyi viccelődéseknek. Ilyenkor keze ökölbe szorult zakója zsebében, mereven bámult maga elé. Nem adta semmi jelét, mekkora gyilkos düh feszíti belülről.

Délután négy felé járt, Mihály hátradőlt a gurulós széken, az órájára pillantott. Péntek volt, hamarosan itt a munkaidő vége, elkészít néhány kimutatást a következő értekezletre. Nem akart túl gyorsan végezni, kényelmesen dolgozott, a klaviatúra kopogása elveszett a rádióból áradó zenében. Délutánra a munkatársai már fegyelmezetlenné váltak, a szoba zsongott a zajtól, ahogy a hétvégét szervezték. Amikor egy papírrepülő az asztalán landolt, oda se nézett. Elfojtott kuncogást hallott a távolból. Majd eszetekbe jutok, amikor a gyereketek az én művemet magolja, mosolygott magában.

Mihály egyedül élt a belvárosban a nyolcadik emeleten, ahonnan szép kilátás nyílt a folyóra. Egy időben romantikus kapcsolatot tartott fent egy lánnyal, akit gépírótanfolyamon ismert meg, a románcnak vége szakadt, már nem emlékezett rá, hogyan. Töltött a számítógép mellett álló vizespalackból, megtörölte szemüvegét, és elképzelte, ahogy főnöke kezében a friss újsággal odalép az asztalához, elismerően bólint, majd zavartan odasúgja, fiatalabb korában ő is próbálkozott egyszerűbb írásokkal. Ezután Ági, a legszebb lány a részlegen, kávészünetben átül hozzá, nyilván közben híre ment a dolognak, kacéran nevet, hosszú szőke haját csavargatni kezdi. Péter, a legotrombább viccek kitalálója, elhívja egy kerti partira. A folyosón pedig az ő verse lóg egy gombostűre tűzve.

Mihály a munkanap végeztével buszra szállt, néhány megállót kellett csak megtennie, onnan egy rövidke sétát hazáig. Jól jön az egész napos ülés után a mozgás, gondolta, ahogy a part mellett haladt a közelben ringó csónakokat figyelve. Kissé feszült volt, ma sem jött értesítés, pedig már sok helyre leadott írást. A játszótérnél vékony ösvénnyé szűkült az út, egyik oldalán nádassal, amikor egy fénylő zöld pontot vett észre a fűben. Mihály szeme szórakozottan tovasiklott a látványon, pár lépés után mégiscsak visszafordult. Egy régi emlék jutott az eszébe, apja magyaráz neki, tenyerében egy valószínűtlen élőlénnyel. Addig azt hitte, ilyen csak a mesében létezik. Látod kisfiam, ez a szentjánosbogár, azért világít, mert keresi a párját. Ez az önmagától gyulladó fény. Mihály szíve megmelegedett az emlék hatására. Lehajolt, a fűből két ujjával óvatosan felcsippentette a magát halottnak tettető kis állatot. Igen, erről kell a vers, a rím, és legyen benne minden!, kiáltott fel izgatottan. A rovart gondosan a fűbe helyezte, tovább indult. Hazaérve egész éjszaka írt, hajnal volt már, amikor a kész művet elküldte a szerkesztőségeknek. Eddigi alkotásait mind visszautasítás fogadta, de érezte, sőt tudta, ezúttal olyat alkotott, ami után kapkodni fognak a lapok. Elalvás előtt Ágira gondolt, sétálnak a parton, tavasz van, a virágok illata betölti az éjszakát, a lány gyengéden hozzásimul. Olyan más vagy, mikor olvaslak téged, annyira gyönyörűek a szavaid. Napközben az irodában észre se veszlek. Ezek a versek az én szavaim, ezekkel beszélek, suttogja a lány fülébe. Mintha egy szentjánosbogár lett volna a lakásban, úgy derengett a telefon kijelzője. Félálomban látta, a szobában valami repkedni kezd.

Pislogó zöld jelzés várta reggel. Felült az ágyban, reménykedve nyitotta meg a levelet. A válasz rövid volt, udvarias. Mihály remegve csapott a képernyőbe. Hullámzó színek rajzolódtak ki keze nyomán, a kijelző apró darabokra tört. Bennem is kigyulladt már a fény, és nem lehet többé eloltani! Munkába menet az utasok megbámulták a furcsa szerzetet, aki mosolyogva szaval a buszon. Az irodában összenéztek a háta mögött, borostás arcát, kialvatlan karikás szemét látva. Zakója gyűrötten lógott le sovány testén, aznap gyakran ment a kávégéphez. A részlegen elterjedt a hír, Mihály biztos szerelmes. Főnöke rosszallóan, de elnézően csóválta fejét.

Az elkövetkező hetek félálomban teltek, korábban elképzelhetetlen késései rendszeressé váltak. A munkatársak kíváncsian kérdezgették, de ő csak szerényen mosolygott. Tudta, már közel az a nap. Egészen megszokta már a körülötte repkedő fényes bogarat. Egy esős napon végre az álom valóra vált. Megint elkésett, az irodába beérve rögtön

látta, valami történt. Érdeklődő fejek fordultak felé az képernyők mögül, a mi Mihályunk!, kiabálta valaki. Hamarosan a főnök jelent meg, egy vékonyka kötetet csapott le az asztalára. „Gratulálok! Ez a műved!", kiáltott, ezután széles vigyorral arra kérte, menjen haza, kap egy kis pihenőt, szüksége van rá. Volt abban a mosolyban valami szokatlan. Mihály könnyes szemmel tekintett körbe, kezében tartva a szépen kidolgozott kiadványt. Szerette volna elmondani nekik, mennyire boldog most. Észrevette, kirepül egy szentjánosbogár az ablakon. „Nézzétek, milyen csodálatos!" Látjuk!, vágta rá mindenki, szinte egyszerre. Szó nélkül meredtek rá, míg büszkén elvonult a liftig.

Egyenesen a folyóhoz sietett, barátja ott repkedett a víz felett. Különös módon nappal is tisztán látszott a fénye. Magasra emelte az újságot, ezt neked köszönhetem! Hangosan olvasni kezdte a verset. Észre sem vette, hogy bokáig a vízbe lépett. Lapozott tovább, sírva sétált befelé. Boldog volt.

Este a parton két horgász tűnt fel, az idősebb haladt elöl, kék kezeslábasban. Megálltak, a mozdulatlan vizet nézték, botjukat lerakták maguk mellé. Egy füzet feküdt a homokban. A fiatalabb felvette, szórakozottan belenézett. Táblázatokat, grafikonokat látott. „Tanultam közgazdaságtant a munkaügyi központban. Akárki csinálta, ezért nem fogják megdicsérni". „Nagyon csípnek ma a szúnyogok", szólt a másik. „Tüzet rakunk, a füst távol tartja őket. Ez jó lesz gyújtósnak", mondta, lepöckölve egy bogarat a nedves papírról.